

csak ilyen egyperces zsarnoki terveket tud eregetni a szájából, amelyeket még szinte ki se gondolt, s már ömlik is irdatlanul, mint az istenverése. Tudja ő, gonosz gondolatok ezek, de hát ez van.

Ez van, meg az önérzetéből még valami fospermetnyi maradvány. De nem soká leköszön ő már, csak az a baj, hogy már több, mint tíz éve tart ez a nemsoká. Pedig ő már rég nem bajnok. Azoknak az időknél lóttek, akárcsak Zámbo Jimmynek. Valamikor még király volt ő is a maga sportágában, de most már csak egy zombi. Egy halott. Egy senki. Tudja ő, tudja ő. Én meg vigasztalom, hogy faszikám, azért akkoriban megérted a pénzed. Meg megéred még most is. Na, rajta, még egy falatot. Még egyet, legalább a kedvemért. Meg az emlékek kedvéért. Na, ne mondd, hogy nem kérsz. Na, végre... De a sztaniolt is edd meg...

Puros Leonidasz

Ballada

Egy szép napon az angyal, a költő és a néma
a háromszögű bárasztalt körbeülték,
ám végül nem volt közös téma;
csak várták, a kávéjuk meddig hűl még –
magát nézte az angyal, a költő és a néma.
Az angyal tüzet kért, piros Westet szívott.
Amíg füstkarikákat fújt unottan az égbe,
ellenőrizte: „senki se hívott;
Isten talán egyszer észrevesz majd végre” –
így hitte az angyal, aki piros Westet szívott.
A költő hátranézett, fülét megvakarta,
egy nőt látott. „Azt, ki nyomorból út várat,
ha rálép is, megvédi a karma;
mit is veszíthetek, hisz a társaság várhat” –
így mérlegelt a költő, míg fülét megvakarta.
A néma ujjal dobolt, és az ínyét rágta.
Tudta: hiába itt szólni: a költő megírja;
ha dolga nincs, az angyal megváltja;
„Nagy kegy! A terhemet meg aztán egyik se bírja” –
dobolta a néma, és az ínyét összerágta.
Alkonyodott. Az angyal, a költő és a néma
a bárasztalt többé körbe már nem ülték,
hisz úgyszincs soha semmi közös téma;
a kávéjuk az asztalon mindig ott hűl még –
kintről lesi az angyal, a költő és a néma.

Az atombomba

A kisváros kék egén az atombombát oly kecsesen sodorta a hűvös, sörszagu szél, egy pillanatra mind aki ott volt, mind belészeretett.

Mind belészeretett; az atombombába, kecsesen zuhant: „milyen gyönyörű lassított felvétel, nézd, hogy fújja a hűvös, sörszagu szél!”

„Vigyük be mind a száradó ruhát”; halál-sziluett, atombomba, hűvös, sörszagu szél.

Száradó ruhák, mosószer-illat, tréfás meglepetés: az atombomba kipukkad fénylőn, a szivárványban virágok, gyerekek szóródnak elő – tréfás meglepetés.

Mindenki nevet, még finomabb ma a sörszagu szél: virágok, gyerekek, száradó ruhák, ál-atombomba, tréfás meglepetés.

„Tényleg – mondják söröket nyitva, – mennyi esély van, hogy pont egy ilyen kisvárosra fújja az atombombát a hűvös, sörszagu szél?”

Mindenki nevet ál-atom-fényben, virágok, gyerekek, tönkrevert álmok, tréfás meglepetés.